

La diada de l'11 de Setembre sempre porta un increment de les consignes reivindicatives. Però més enllà del que és habitual, enguany l'esgotament pels migrats èxits del nou Estatut català ha fer aparèixer diverses plataformes que reivindiquen la via sobiranista.

Del batibull al full de ruta

El president José Montilla lliura la Medalla d'Or de la Generalitat als seus predecessors, Jordi Pujol i Pasqual Maragall.

Quan el president de Gas Natural, Salvador Gabarró, va anunciar l'inici de l'OPA sobre Endesa va utilitzar el símil de l'inici d'un procés de fecundació, que en nou mesos podia arribar a donar el fruit. L'èxit d'aquella metàfora va ser inversament proporcional a l'èxit de l'empresa gasística catalana. Aquell episodi és un bon exemple que explica les dificultats de relació entre Catalunya i Espanya que s'han fet evidents aquests darrers anys. I el nou Estatut de Catalunya no ha fet sinó acabar d'evidenciar les dificultats d'aquesta entesa.

Amb aquest entorn de constatacions que les relacions entre Espanya i

Catalunya no acaben d'anar bé, un any més s'ha celebrat l'11 de Setembre, la diada de Catalunya. Seguint la línia metafòrica del president de Gas Natural, el desconcert en l'espectre polític del catalanisme, per un nou Estatut que no resol cap dels objectius pel qual es va plantejar –l'augment de l'autogovern, resoldre el dèficit de finançament i fixar unes noves formes de relació entre Catalunya i l'estat espanyol–, ha donat pas a una etapa onanista. Un esclat de plataformes, corrents i fòrums han esquitxat l'estiu polític català, amb l'objectiu d'engendrar un nou catalanisme més fort i més sa, que abraçi obertament les tesis sobiranistes.

Precisament, aquest pujada de la tensió sobiranista ha dut Omnium Cultural a fer una crida, coincidint amb la diada, a aquestes plataformes i entitats de la societat catalana per a concretar un projecte de país amb vista als deu anys vinents. Omnium, valora l'empenta que aporten aquestes plataformes i per això ha emprès una roda de contactes amb aquestes entitats, amb l'objectiu d'organitzar unes jornades de debat polític conjuntes i bastir unes línies de treball comunes. És a dir, allò que des de diversos sectors ja s'anomena el nou full de ruta del catalanisme.

La diada tradicional. Més enllà d'aquest debat sobiranista, la diada de Catalunya va tenir els elements tradicionals, amb les ofrenes al monument de Rafel Casanova. No hi van faltar els xiulets i insults habituals cap als partits i els representants institucionals d'una part del públic congregat. La novetat en aquest cas va ser el retorn del PP a l'ofrena. De fet, el substitut de Josep Piqué, Daniel Sirera, considera que la diada –que cal recordar que commemora la derrota que significà la pèrdua de les llibertats catalanes i la submissió a la corona castellana– també ha de ser patrimoni d'aquells catalans que es consideren espanyols. De fet, el PP és la formació que més motius té per celebrar l'11 de setembre de 1714.

Entre els actes tradicionals, també hi ha les convocatòries al Fossar de les Moreres, on cada vegada més es va reduint el dret d'admissió, que ha anat restant a les mans d'alguns integrants de l'esquerra independentista extraparlamentària, administrat a cop de xiulets i empentes contra aquells considerats poc mereixedors de poder retre homenatge als màrtirs del setge de Barcelona de la Guerra de Successió. Un any més, doncs, s'han repetit escridassades entre col·lectius

independentistes, en aquest cas contra una representació de les JERC quan entrà al Fossar a fer-hi la seva ofrena.

I com cada any, a la tarda transcorre la manifestació reivindicativa, amb la presència habitual de públic.

Entre els actes reivindicatius centrals, també s'hi destaca la Festa de la Llibertat –ja també tradicional–, organitzada per la Comissió 11 de Setembre, que aplega la Fira d'Entitats dels Països Catalans, i el concert del vespre. Tant l'un com l'altre, val a dir que tenen cada vegada un èxit més notable d'assistència.

La diada dels ex-presidents. En el pla institucional la diada també té diversos actes. El dia 10 al vespre es va fer la recepció oficial al Parlament de Catalunya, que va aplegar el principals representants de la societat catalana. Però l'acte institucional central és el que el Parlament i el govern organitzen l'endemà, dia 11, al Parc de la Ciutadella, obert al públic, que s'organitzà, per primera vegada, durant el primer govern tripartit, presidit per Pasqual Maragall. Precisament van ser l'ex-president Maragall i l'ex-president Pujol que van tenir el paper principal de la jornada institucional. El mateix dia 11, l'actual president, José Montilla, atorgava als ex-presidents la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya. Tanmateix, aquest acte de reconeixement acabà convertint-se en una jornada de reivindicació institucional. Tots dos ex-presidents van aprofitar els seus discursos per a fer una crida a superar la situació d'impàs en què es troba el sistema polític català. “Convé que la rauxa, ni que sigui calculada, s'imposi a la parsimònia sistemàtica”, va defensar l'antecessor de Montilla, un Pasqual Maragall que aquests darrers dies no ha fet escarafalls a la proposta de Mas de reformular el catalanisme. Així mateix, l'ex-president també invitava el seu successor a treballar perquè el reconeixement de Catalunya com a nació no tan sols figuri en el preàmbul de l'Estatut, sinó en el de la Constitució de l'estat espanyol. Al seu torn, l'ex-president Pujol va voler recordar la transcendència del càrrec de la presidència de la Generalitat, que, en paraules seves, “no és fruit

A l'Arc de Triomf de Barcelona, s'hi congregaren milers de catalans al llarg de tota la diada per participar a la Fira d'Entitats que s'hi fa cada any.

de cap pacte, sinó que ve de més lluny”. Pujol també va voler deixar clar que “Catalunya no s'ha d'adaptar a la Constitució, sinó al revés” i va denunciar la voluntat harmonitzadora de l'estat amb Catalunya. L'ex-president Pujol va voler deixar clar aquest objectiu de l'estat no es podrà aconseguir, perquè no es pot reduir “una institució que ha tingut un president que va ser afusellat fonamentalment pel fet d'haver estat president de la Generalitat”.

Mentre tot això passava, Zapatero s'escapòlia d'haver de donar explicacions pel dèficit d'inversions d'infraestructures de l'estat a Catalunya, gràcies, entre més, als representants del BNG. I el mateix dia 11 de setembre, el vice-president econòmic del govern espanyol, Pedro Solbes, es rifava el govern català en no assumir el compromís adquirit per l'executiu de Rodríguez Zapatero, al gener passat, d'introduir el càlcul de l'impacte de la immigració en el model de finançament autonòmic. El ministeri ha congelat aquest càlcul que seria benefici-

ós per a comunitats autònomes com la catalana o la valenciana, i també per a la de Madrid, amb alts percentatges migratoris. Per contra, pot perjudicar comunitats menys afectades pels fluxos migratoris, però que són governades pel PSOE. Un bon exemple de què significa tenir un finançament basat en el règim comú, per comptes del concert econòmic. El conseller d'Economia, Antoni Castells va mostrar-se enutjat contra el vice-president Solbes i el va acusar de perjudicar Catalunya. El vice-president espanyol continua sense fer els càlculs dels impactes migratoris.

I com va passar, segons les cròniques, aquell setembre de 1714, els catalans contemporanis es van llevar el dia 12 per reprendre la feina. Però els qui van intentar agafar els trens de Rodalies-Renfe de Barcelona, es van trobar que, com ja és habitual, els retards i les avaries els van impossibilitar de poder anar treballar amb normalitat.

Enric Rimbau